

ПРОСТИ МИ, ГОСПОДИ, ЗА ТОВА, ЧЕ ТЕ КАРАМ ДА ПЛАЧЕШ

Дейвид Уилкерсън
31 Юли 2006

Лука 19-та глава ни дава силно описание на последното влизане на Исус в Йерусалим. Това е Христос, Който приближава града на магаренце при хвалебствените викове на големи тълпи. Той тръгна от Елеонския хълм, и колкото повече се приближаваше до градската порта, толкова повече се увеличаваха тълпите около Него. Скоро хората започнаха да хвърлят дрехите си пред Него, да размахват палмови клонки и да плачат: „Той е тук! Дошъл е часът, в който царят на Израел да пристигне. Мирът дойде в Ерусалим. Най-накрая царството е тук!”

Защо беше тази хвалба, тези силни викове „Осанна”? „Защото те си мислеха, че Божието царство веднага ще се появи” (Лука 19:11). В съзнанието на хората Исус беше предвестник на пристигането на обещаното Божие „царство на земята”.

Но това не означаваше, че те Му се доверяват като техен Месия. Тяхната единствена мисъл беше, че Божието управление е започнало: „Довиждане, римското владичество! Няма да има повече войни, защото нашият цар ще се издигне с меч и ще посече всеки враг. Ще видим мир в Ерусалим и в Израел, край на робството, край на недостига на храна. Бог най-накрая изпрати Своя очакван Цар”.

Нито един участник в това събитие в онзи ден не очакваше това, което щеше да се случи после. Когато Исус слезе от планината и народът Го хвалеше с висок глас, Той погледна надолу към Ерусалим, и се разплака. „И като се приближи и видя града, плака за него” (Лука 19:41). Ето го самият Бог в плът, Който плаче!

Плачещ Бог е немислимо понятие за невярващия свят.

Концепцията за плач Бог се презира от умовете на нечестивите: „Бог да плаче? На кого му е нужно божество, което показва слабост?”

Но точно това направи Исус тук: Той плака. А каква беше причината за сълзите Му? Крещящото неверие на хората. Може да си помислите: „Но тези тълпи пееха хваление на Него, крещяха ‘Осана!’. Това не ми изглежда като неверие”. Но Писанието ни казва, че Исус знаеше какво имаше в сърцата на хората. А факт е, че същите тези тълпи щяха да се закоравят с убийствено неверие спрямо Него за съвсем кратко време.

Именно в този невероятен момент от историята на Израел Исус извика, изпълнен с мъка от коравосърдечието на хората: „Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с

камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!” (Матей 23:37).

Спомнете си, че това бяха същите множества, които бяха видели Исус да върши невероятни дела сред тях. Очите на слепите се отваряха, ушите на глухите започваха да чуват, сакатите прохождаха, мъртви бяха възкресявани и тълпите бяха свидетели на всичко това. И все пак, въпреки че Той беше толкова силно живо доказателство за всяко старозаветно пророчество за Месията - въпреки пророческите думи, които тези тълпи привидно считаха за святи - те щяха да закоравят сърцата си в неверие.

Всъщност Исус казваше на тези хора: „Аз направих пред вас чудеса и знамения. Посрещнах нуждите ви, изцелих болестите ви и ви храних по чудотворен начин. Дадох ви пример за всичко, което означава любовта на Отца. Но вие отхвърлихте тази любов”.

Когато Исус погледна над града, Той предвиди ужасната цена на закоравяването на сърцата им. Но Той не искаше нито един единствен човек от тези тълпи да погине. Той все още ги обичаше, и ние усещаме любовта в Неговите думи, изговорени през сълзи: „Ето, вашият дом се оставя пуст” (Матей 23:38).

Действително Исус видя идването на възмездието за тяхното неверие. И той пророкува на тази тълпа: „Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те отеснят отвред, и ще те разорят и ще избият жителите ти в тебе и няма да оставят в тебе камък на камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен” (Лука 19:43-44, курсивът е мой).

Христос знаеше, че след около седемдесет години, римският пълководец Тит щеше да нападне Ерусалим и да срине града до основи. Неговите могъщи стени щяха бъдат сринати и храмът - унищожен, внасяйки ужас в нацията. Какво ужасно възмездие щеше да види Израел за грубото отхвърляне на Божията любов.

И все пак същият проблем с неверието остава днес: Какво мисли Исус за цялото коравосърдечие и злоба в днешно време, които са насочени срещу Него? Има световно разпространено отношение на бунт и богохулство, което казва: „Ние няма да се оставим да бъдем под Божието управление”. Знаем как лично аз се чувствам относно такова отношение: дълбока скръб, смесена с гняв. Аз непрекъснато питам Господа: „Как светът може да остане ненаказан, когато толкова дълго време той Ти се подиграва толкова ужасно?”

Това ме кара да се чудя: когато Исус плака за Ерусалим, Той също усещаше ли раните от бъдещия закоравял свят? Дали предвиди, че огромното население на земята щеше да продължи да се подиграва с името Му две хилядолетия по-късно? Почувства ли също и раните от бъдещите вярващи, които щяха да продължат да Го отхвърлят в идните векове? Сълзите, които Той проля, не бяха ли отчасти заради всички наказания, които щяха да дойдат в резултат на неверието?

Помислете колко силно Неговото Евангелие се разпространи през вековете. Хиляди и хиляди служители и мисионери сега проповядват Христос по целия свят. Мнозина благотворителни

организации вършат безкрайни дела на състрадание в Неговото име. И много неизвестни хора са свидетели на Неговата любов посред едно жестоко преследване в целия свят. Но за голяма част от църквата на Исус Христос, вярата е еднократен феномен, който се появява във време на всяка криза. Всеки път, когато дойде следващата им криза - тоест изпитание с много по-голяма интензивност - тяхната вяра се колебае и съмнението взема превес.

В цялата книга на Псалмите и другите книги на мъдрост ни е казано, че имаме Бог, Който се смее, плаче, скърби и Чийто гняв може да се раздвижи. По същия начин Новият Завет ни казва, че имаме първосвещеник в небето, Който е трогнат от чувствата на нашите немощи - Той е човек от същата плът и кръв, Който беше Бог на земята, а сега е прославен човек във вечността.

Без съмнение, нашият Господ е Бог, който има чувства. И аз да се чудя как е възможно Исус да не бъде наранен от голямото неверие, което присъства в целия свят днес?

Колко често църквата днес наранява Господ чрез нашето неверие?

Помислете за неверието на учениците в лодката заедно с Исус, когато тя започна да се наводнява от силните вълни. Колко наранен трябва да е бил Исус поради насочените към Него обвиняващи думи на неверие: „Учителю! Нима не Те е грижа че загиваме?“ (Марк 4:38).

Какво ще кажете за момента, в който Исус чудотворно нахрани тълпи от 5000, а по-късно 4000 души, само с няколко риби и хляба? Два пъти Той направи тази чудотворна храна, нахранвайки общо 9000 души, без да се броят присъстващите там жени и деца. И все пак, дори и след тези невероятни дела, учениците на Исус все още бяха затънали в неверие. След едно такова хранене чудо, Христос говори с тях за кваса на фарисеите, „и те разискваха помежду си, думайки: ‘Това е защото нямаме хляб’“ (8:16).

Исус сигурно е бил шокиран от техните думи. Той току що чудотворно умножи хляба за множествата, пред самите очи на Своите ученици. Очевидно е, че беше наранен, защото им отговори така: „Защо разисквате загдето нямате хляб? Още ли не разбирате, нито разумявате? Окаменено ли е сърцето ви? Като имате очи, не виждате ли? И като имате уши, не чувате ли? И и не помните ли? Когато разчупих петте хляба на петте хиляди души, колко кошове пълни с къшеи дигнахте?... Не разбирате ли още?“ (8:17-19, 21).

Исус трябваше ли да избърше сълзите от очите Си в този момент? Дали Той плачеше заради неверието им, когато те току-що Го видяха да прави невъзможното? Дали Той плака, защото осъзна, че въпреки Своята чудотворна любов, те все още не вярваха в Него?

А след Възкресението, когато Исус се появи заедно до двамата ученици по пътя за Емаус? Спомнете си колко унили бяха тези двамата, когато те все още не бяха осъзнали кой се разхождаше с тях? Исус ги попита какво ги тревожи и те отговориха: „Само Ти ли си пришелец в Ерусалим и не знаеш станалото там тия дни?...“

„А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израила ... и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение на ангели, които казали, че Той бил жив. И някои от

ония, които бяха с нас, отидоха на гроба, и намериха тъй както рекоха жените; а Него не видели” (Лука 24:18, 21, 23-24).

Накратко, когато учениците не намериха Исус в гроба, те спряха да вярват в Него. И отхвърлиха свидетелството на жените, които им донесоха новините на ангела за Възкресението.

Колко нараняващо би било това за Исус! Дори църквата по Неговото време не повярва в Неговото възкресение. Именно тогава, по пътя за Емаус, с двамата невярващи ученици, Исус публично изказа този упрек: „О несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си?” (24:25-26).

Самите Негови последователи нито си спомниха, нито повярваха на думите, с които Той беше им предсказал Своята смърт, погребение и възкресение. Виждаме същата нараняваща реакция на Христос, когато Той се яви пред цялата група: „После се яви на самите единадесет ученика, когато бяха на трапезата, и смъмра ги за неверието и жестокосърдечието им, дето не повярваха на тия, които Го бяха видели възкръснал” (Марк 16:14). Думата „смъмра” тук означава ‘да изоблича’.

Някои мои читатели може да се чудят защо нашият нежен, състрадателен Господ говори толкова силно на Своите ученици. Но тези евангелски разкази правят нещата пределно ясни: Христос беше дълбоко повлиян от тяхното неверие. Тези мъже бяха Неговите най-близки приятели, Неговия вътрешен кръг, тези, които Той сам бе избрал, за да служат като стълбове в Неговата Църква. Но очевидно, когато Исус влезе в Горницата, Той ги чу да говорят така, като че ли възкресения, жив Христос не съществуваше - и тяхното закоравяване накара сърцето Му да се просълзи.

Няма рани по-болезнени от тези, нанесени от нашите най-близки и скъпи приятели.

Най-дълбоките рани идват от нашите вътрешни кръгове приятели и познати: от хората, които са най-близо до нас, от тези, които са най-интимни на сърцата ни, от приятелите, в които сме поставили нашето доверие.

Когато си мисля за онези, които насърчават четенето „Шифърът на Леонардо” и „Евангелието на Юда”... които се опитват законотворчески да прогонят Бога от обществото ни, които се присмиват и проклинат Христос ... осъзнавам, че никой от тях не може да нарани нашия Господ и Спасител. Такова нечестиво неверие и закоравяване може да се очаква. Самият Исус каза: „Децата на дявола правят това, което техният баща им казва да правят”. Техните действия са просто доказателство за насоките от ада. Аз благодаря на Бог за всеки защитник на вярата, който спокойно взима писалката, за да изобличи лъжите на Сатана.

Неверието на множествата от апатични вярващи, които посещават църквите, което наранява нашия Господ. Колко трябва да Го боли, когато вижда народът Му да Го хвали, да свидетелства за Неговата доброта и сила, да проповядва стимулиращи към промяна

проповеди на вяра - но Бог знае, че това са само думи без покритие. Във времена на криза, много от същите тези хора отпадат от вярата си, мислейки, че Бог не се интересува от тях.

Но дори и това не са хората, които най-дълбоко нараняват Исус. Най-дълбоките рани са нанесени от най-близките Му, най-приближените Му приятели. Ние знаем от Писанията, че Бог не гледа на лице, което означава, че Той няма любимци, когато става въпрос за спасение, всички се спасяват само чрез вяра. Но Христос имаше вътрешен кръг от близки приятели - хора, на които Той особено се доверяваше. Всъщност, ние виждаме, човешкото приятелство с Бога и в двата завета: когато Господ нарече Авраам Свой „приятел“ ... когато Моисей беше избран да говори с Господа лице с лице ... и из целите Евангелия.

Кой беше вътрешния кръг на Исус? Авторите на евангелията повтарят отново и отново, че Христовият кръг се състоеше от Петър, Яков и Йоан. Те бяха единствените, които Исус взимаше със Себе Си, когато възкреси от мъртвите едно младо момиче. Те също бяха с Христос по време на славния момент на преобразението на планината. А тези тримата бяха последните ученици на Исус Христос в Гетсиманската градина, когато Той ги помоли да бдят и да се молят. Очевидно това е вътрешния кръг от приятели, който е приближен до Господ.

Но във Витания Исус имаше още по-интимен кръг. Той беше съставен от Марта, Мария и брат им, Лазар. Домът им беше за Исус място на почивка от пресиращите Го тълпи, с готвачката Марта, посветената вярваща Мария, и Лазар - един Негов скъп приятел, на който Исус можеше да се довери. Евангелието на Йоан ясно посочва: „А Исус обичаше Марта, и сестра ѝ, и Лазара“ (Йоан 11:5).

Това беше домът, където на Исус се имаше доверие, където Той можеше да седне и да се отпусне, където можеше да бъде изцяло в покой. Тримата бяха като семейство за Него, и тяхната история е позната. Лазар се разболя сериозно, и сестрите изпратиха спешно съобщение на Исус: „Господи, ето този, когото обичаш, е болен“. Но Христос изчака, докато Лазар почина, преди да отиде при тях. Защо? Той каза, че „тази болест не е смъртоносна, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея“ (11:3-4).

Знаем, че Исус можеше просто да изговори дума и Лазар щеше да бъде изцелен. По същия начин Господ можеше да отиде при Лазар, докато той беше още болен на легло да го изцели там. Вместо това, Христос каза: „И заради вас, радвам се, че не бях там, за да повярвате; обаче, нека да отидем при него“ (11:15).

Едно нещо е да се повярва в изцелението на болен човек, а друго - да се повярва във връщането към живот на мъртъв човек. В тази сцена, Исус създаваше възможност за вътрешния Си кръг от приятели да повярват в нещо напълно невъзможно. Всъщност Той казваше на Марта и Мария: „Радвам се, че не съм там, когато нещата изгледаха зле. И съм щастлив, че не реагирах по-рано. Аз позволих на тази ситуация да отиде отвъд всяка възможност за разрешение, отвъд всяка човешка надежда, защото искам вие да видите Моята сила да възкресявам.“

Исус щеше да се докаже като Бог над всичко невъзможно.

Тази среща не беше толкова свързана със смъртта на Лазар, колкото със смъртта на самия Христос. Помислете за това: когато дойде време за Исус да се изправи пред кръста, как ще вярват последователите Му, че Той може да възкръсне? Имаше само един начин, по който те щяха да повярват. И това беше Исус - там, във Витания, с възлюбените Си приятели - да влезе в най-безнадеждната ситуация и да изработи Своите цели посредством това, което по човешки е невъзможно.

Убеден съм, че Исус не би доверил тази опитност на някого извън вътрешния Си кръг. Такива неща бяха запазени за тези, които бяха интимни с Него, които не разсъждаваха така, както светът разсъждава. Вижте, само в такива приятели - хора, които познават сърцето на Христос и Му се доверяват напълно - Той можеше да произведе вяра, която не може да бъде разклатена.

Факт е, че Исус знаеше за всички бъдещи трудности, които щяха да се случат в живота на скъпите за Него хора. Той знаеше всяка болест и трагедия, пред която те щяха да се изправят. Знаеше и за разрушенията, които щяха да връхлетят Ерусалим. И сега Той искаше да види в тях вяра, която се доверява на Неговите грижи, без значение пред какво бедствие ще се изправят. Той знаеше, че това беше единственото нещо, което можеше да ги прекара през това, което предстоеше да се случи.

Когато Исус най-накрая пристигна, първите думи на Марта бяха: „Господи, да беше Ти тука, не щеше да умре брат ми. Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде.“ Тези думи може и да звучат така, сякаш Марта е изпълнена с вяра. Но когато Исус и отговори: „Брат ти ще възкръсне“, откликът на Марта я разкри: „Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден.“ С други думи: „Сега всичко свърши, Исусе. Ти идваш твърде късно.“

Исус и отговори: „Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее; и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века. Вярваш ли това?“ (11:21-22, 23-24, 25-26).

С други думи, Христос и казваше: „Не, Марта, Аз съм възкресението и животът. Вярвай в Мен, а вие никога няма да умреш.“ Отново, Той не просто говореше за Лазар, а за Своята смърт и възкресение. За Него, възкресението на Лазар вече беше решен въпрос: „Марта, не вярваш ли, че мога да отида дори в гроба и да направя невъзможното за теб и Мария?“

В този момент Марта „отида по пътя си“ (11:28). И това е, което повечето от нас, правят в такива ситуации. Ние не решаваме въпроса с Исус, като Го търсим с вяра: „О, Господи, помогни на моето неверие.“ Вместо това ние просто се връщаме обратно към нашите съмнения и страхове. А това наранява Господа. Очевидно Марта не разбра, че Исус искаше повече от нея, отколкото вяра само за тази криза. Христос искаше да спре всичките и склонности към неверие, и да я накара да започне да се доверява на Него през остатъка от живота и, което ще и помогне във всяко изпитание.

След това Исус повика Мария. „И тъй, Мария, като дойде там гдето беше Исус и Го видя, падна пред нозете Му и рече Му: ‘Господи, да беше Ти тука, нямаше да умре брат ми’”. Дори благочестивата Мария каза същото на Исус, като сестра и. Каква беше Неговата реакция? „Разтъжи се в духа си и се смути” (11: 32, 33).

Неверието на Марта трябваше да бъде достатъчно, за да Го нарани. Убеден съм, Исус очакваше повече от Мария. Но когато я наблюдаваше как плаче жално, без никаква надежда, Той „се разтъжи” - дума, която означава „възмущение.” Също така думата за „смутен” означава „недоволен”.

Именно тогава Исус каза: „Где го положихте?” (11:34). Когато Марта Го чу да заповядва на камъка да бъде отвален, тя запротестира: „Но, Господи, само ще засмърди силно. Нашият брат е мъртъв от четири дена”. Тук имаше даже още по-голямо неверие. Затова четем: „Исус се просълзи” (11:35).

Цели коментари са изписани за този стих, и има много тълкувания.

Трябва да има хиляди определения, описващи причините, поради които Исус се просълзи. Но за мен този пасаж стана личен. Докато разсъждавах върху него, аз се молах: „Господи, не искам да зная това, което казва доктрината. Искам да почувствам това, което Ти си почувствал”.

Исус ни казва да плачем с ония, които плачат, защото Той вероятно плачеше за мъката на хората около Себе Си. Но факт е, че Исус вече знаеше, че Лазар скоро щеше да излезе от гроба. Затова сълзите Му трябваше да са и за нещо друго.

Посланието на Евреи ни казва: „Против кого (Бог) негодува четиридесет години? Не беше ли против тези, които съгрешиха ... против ония, които не повярваха?” (Евреи 3:17, 18, курсивът е мой). Като се връщам към сцената с гроба на Лазар, аз частично започвам да усещам раненото сърце на Исус. Помислете за това: изглежда никой по цялата земя в този момент не вярваше напълно на Христос. Евреите не Го приемаха. Дори стълбовете на Неговата Църква не вярваха. Сега и Неговият вътрешен кръг от приятели не показва вяра. Исус знаеше, че щеше да напусне земята скоро, така че как ли се е чувствал Той в онзи момент?

Сега аз трябва да ви попитам: нещата по-различни ли са днес? Кой в този свят вярва, че Исус е Бог на невъзможното? Когато Човешкият син погледне земята, ще намери ли вяра?

Наскоро имах „молитвена разходка”, бях загрижен за здравето на няколко членове на семейството ми. Докато си мислех за този библиейски пасаж, изведнъж започнах да се моля през сълзи: „Господи, те те накараха да плачеш. И аз ли те карам да плачеш, заради моето неверие? Имал съм скъпоценни моменти с Теб в продължение на повече от петдесет години, Исусе. Обичам Те, и зная, че Ти ме обичаш. Но напоследък тая в себе си някои съмнения. Чудя се защо някои молитви все още не са отговорени”.

Оттогава аз чувах този сладък, тих глас, който ми казваше: „Винаги ще те обичам, Дейвид. Ще те пазя от препъване, и ще бъда верен да те представя непорочен пред Отца. Но, да, аз съм силно наранен от моментите ти на неверие и разколебана вяра”.

И така, скъпи светии: намирате ли се всред огромно изпитание сега? Молите ли се, плачете ли и умолявате ли за помощ, но въпреки това нещата изглеждат безнадеждни? Може би вашата ситуация е отишла отвъд всички човешки възможности, и си мислите: „Твърде късно е”.

Казвам ви, на вас ви е поверена вашата криза. Бог можеше да се намеси по всяко време, но това е възможност, която да произведе една непоклатима вяра, от която имате нужда. Той търси доверие в Него не само за това, пред което сте изправени сега, но за всеки невъзможен проблем, от днес, до момента, в който се приберете у дома, за да бъдете с Него. Не се заблуждавайте: Той се радва за вас. И ви обича достатъчно, за да изгради във вас вяра, която ще ви помогне да преминете през всичко това.

Молете се с мен: „Прости ми, Господи, за това, че Те карам да плачеш. Помогни на моето неверие”. След това направете този стих свой собствен: „А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които Го търсят” (Евреи 11:6).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Forgive Me, Lord, for Making You Weep](#) / [Прости ми, Господи, за това, че те карам да плачеш](#)